

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **P. C. T.**, zastoupeným Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem, sídlem Na Pankráci 820/45, Praha 4, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 8. 2014, č. j. MV-26554-4/SO-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 9. 2017, č. j. 10 A 144/2014 – 78,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti .

III. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před městským soudem

[1] Ministerstvo vnitra dne 19. 12. 2011 zrušilo platnost povolení žalobce k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, a stanovilo žalobci lhůtu k vycestování v délce třiceti dnů. Ke zrušení pobytu ministerstvo přistoupilo v návaznosti na opakované odsouzení žalobce pro úmyslné trestné činy a opakované závažné narušení veřejného pořádku. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal, žalovaná v záhlaví specifikovaným rozhodnutím odvolání zamítla a potvrdila rozhodnutí ministerstva.

[2] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze.

[3] Městský soud rekapituloval dosavadní trestnou činnost žalobce a dospěl k závěru, že ve svém důsledku naplňuje skutkovou podstatu opakovaného závažného narušení veřejného pořádku § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

[4] K posouzení zásahu do soukromého a rodinného života soud uvedl, že žalobce na území České republiky nemá nezletilé ani jiné děti a nemá zde ani manželku, přičemž zde má přítelkyni, sestru a rodiče. Tyto rodinné vazby sice mohou být odcestováním žalobce z České republiky vážně narušeny, avšak tento důsledek je vyvážen zájmem na tom, aby žalobce jako pachatel závažné trestné činnosti na území České republiky již nepobýval. Námitce, že sestra žalobce a jeho otec jsou na něm psychicky i materiálně závislí, soud nepřisvědčil, neboť v řízení vyšel najevo opak. Závěr o tom, že narušení veřejného pořádku v daném případě převáží zásah do soukromého a rodinného života žalobce měl oporu v napadeném rozhodnutí a žalovaný jej učinil s ohledem na skutkové okolnosti zcela správně.

[5] Městský soud shledal námitky žalobce jako nedůvodné a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost

[6] Včasnou kasační stížností brojí žalobce („stěžovatel“) proti rozsudku městského soudu z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatel rekapituloval dosavadní průběh řízení. Podle stěžovatele se městský soud nevypořádal s žalobními námitkami dostatečně jasným a srozumitelným způsobem. Disponoval nedostatečnými podklady, a rozsudek je tudíž nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[8] Městský soud v napadeném rozsudku popisuje jednání stěžovatele a skutkové podstaty trestných činů, které tak naplnil. Stěžovateli však není jasné, z jakých podkladů přitom vycházel, neboť trestní rozsudky nejsou založeny ve spise městského soudu (a podle informací stěžovatele ani v rozhodnutí správních orgánů). Rozsah přezkumu stěžovatelovy žalobní námitky pak logicky neodpovídá rozsahu přezkumné činnosti správní žaloby ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. Když už chtěl městský soud z rozsudků vycházet, měl si je vyžádat a učinit je součástí spisového materiálu.

[9] Dále je stěžovatel přesvědčen, že správní orgány nedostatečně zjistily a posoudily skutkový stav tím, že opomněly posoudit zásah do jeho soukromého a rodinného života v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců tak, jak jej vykládá ve vztahu k čl. 8 EÚLP Evropský soud pro lidská práva.

[10] Stěžovatel pobývá na území České republiky již od roku 1990, má zde veškeré ekonomické i rodinné vazby. Navíc se stará o své rodiče v důchodovém věku, kteří jsou na něm ekonomicky závislí. Sestra se o rodiče postarat nemůže, neboť splácí hypotéku

a stará se o vlastní rodinu. Správní orgány měly žalobce i jeho rodinné příslušníky vyslechnout, aby se se situací dostatečně seznámily. Stěžovatel tvrdí, že si na území České republiky našel životní partnerku.

[11] Závažným narušením veřejného pořádku se nerozumí jakékoliv porušení zákona ani jakýkoliv trestný čin, současně je třeba jej vážit s intenzitou narušení soukromého a rodinného života, což vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu. Ve světle této judikatury napadené rozhodnutí neobstojí, neboť trestná činnost stěžovatele nebyla dostatečně závažná. Stěžovatel poukázal na rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věcech *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku* a *Üner proti Nizozemsku* a další.

[12] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti setrvala na své dosavadní argumentaci a navrhla kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas, osobou oprávněnou a obsahuje argumentaci podřaditelnou pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Kasační soud přistoupil k posouzení přezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, kterým by se musel zabývat podle § 109 odst. 4 s. ř. s. z úřední povinnosti i bez námitky stěžovatele. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[16] K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu se opakovaně vyjadřuje judikatura jak Ústavního, tak i Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 12. 12. 2012, č. j. 9 As 89/2011 – 32, a tam citovaná rozhodnutí). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, lze za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost „[p]*ovažovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné*“. Pro nedostatek důvodů je rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné např. tehdy, pokud se soud nevypořádal vůbec či alespoň dostatečně s uplatněnými žalobními body, neprovedl navržené důkazy a ani řádně nevyložil, proč tak neučinil (tzv. opomenutý důkaz), pokud z rozhodnutí nebyly seznatelné jeho nosné důvody anebo tyto důvody neměly oporu v provedeném skutkovém zjištění. Povinností soudu je stranám sporu ozřejmit, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a k jakým závěrům na ně navazujícím dospěl. Tyto úvahy pak musí mít odraz v odůvodnění rozhodnutí, neboť jen prostřednictvím odůvodnění rozhodnutí lze dovodit, z jakého skutkového stavu soud

vycházel, jak jej v daných souvislostech uvážil, jaké právní předpisy aplikoval a k jakému konečnému rozhodnutí tímto způsobem dospěl.

[17] Stěžovatel v obecné rovině namítal nesrozumitelnost napadeného rozsudku městského soudu a dále rovněž nedostatek podkladů rozhodnutí. V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že ve spise městského soudu není založen jediný listinný důkaz (trestní rozsudky) osvědčující závěry o jeho trestné činnosti.

[18] Námitka nepřezkoumatelnosti je ovšem nedůvodná. Rozsudek městského soudu je zcela srozumitelný, vlastní odůvodnění rozsudku je koherentní a žalobní námitky jsou v postupném sledu logicky vypořádány. Městský soud žádnou z námitek neopomněl a ze spisu kasačnímu soudu nevyplývá, že by mu chyběly jakékoliv podklady. Všechny soudem citované rozsudky jsou totiž založeny ve spise prvostupňového správního orgánu a městský soud z nich zcela správně vycházel.

[19] Z těchto rozhodnutí je patrné, že stěžovatel soustavně narušuje závažným způsobem veřejný pořádek v České republice. Jen namátkou lze uvést závažná porušení zákona z roku 2002 a 2009, kterých se stěžovatel dopustil jednak tím, že spolu s dalšími dvěma spolupachateli fyzicky napadl hosty, kteří je napomenuli, že se chovají hlučně, a to údery pěstmi do obličeje. Tím se dopustil trestného činu výtržnictví podle § 202 odst. 1 trestního zákona, za což byl odsouzen k peněžitému trestu ve výši 20.000 Kč. (Další z odsouzených v návaznosti na potyčku zaútočil na jednoho z napadených mečem, čímž se dopustil pokusu vraždy). V následném případě odsouzení za trestný čin významně narušující veřejný pořádek pak stěžovatel spolu s dalšími spolupachateli pohrůžkami násilí donutil poškozeného, aby napsal přiznání, že intimně obtěžoval třetí osobu a že souhlasí s úhradou odškodnění ve výši 26.000 EUR. Přímo stěžovatel hrozil poškozenému likvidací jeho i jeho rodiny a z pouzdra s doklady mu sebral fotografie jeho dětí. Další spolupachatelé při útoku uchopili poškozeného za vlasy a vkládali mu pistoli s tlumičem do úst. Tím se stěžovatel dopustil pokusu trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1, 2 písm. b), c), d) trestního zákona. Po korekci trestu odvolacím soudem byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání dvou let. Nadto byl stěžovatel zproštěn obžaloby z důvodu, že se nedovoleně ozbrojoval. U stěžovatele se totiž při domovní prohlídce provedené dne 4. 3. 2009 v 7:10 nalezla střelná zbraň, aniž by byl stěžovatel držitelem zbrojního průkazu. Trestní stíhání proti němu bylo zahájeno až dne 4. 3. 2009 v 14:00, tudíž se jednalo o nepoužitelný důkaz v trestním řízení.

[20] Námitka zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele je s ohledem na výše uvedené rovněž nedůvodná. Podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců sice „[m]*inisterstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince*“. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 7 As 90/2013 – 41, však čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1996,

ve věci *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94) a v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý, život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území.

[21] V rozsudku ze dne 3. 10. 2013, č. j. 7 As 90/2013 – 41, kasační soud dále dovodil, že jakkoliv nelze učinit paušální závěr o tom, že by opakované spáchání více úmyslných trestných činů bylo vždy opakovaným narušením veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, v řadě případů tomu tak být může. K učinění závěru o přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince, spočívajícím ve zrušení trvalého pobytu, pak postačí toliko jednoduchá úvaha správního orgánu.

[22] K tomu kasační soud podotýká, že v nyní projednávané věci správní orgán tomuto judikatornímu požadavku beze zbytku dostál. Žalovaná, jakož i městský soud, se přiměřeností dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců pečlivě zabývaly a řádně ji vypořádaly. V obecné rovině bude řízení o zrušení trvalého pobytu z povahy věci vždy určitým způsobem do těchto práv zasahovat, v nyní projednávaném případě však nikoliv v rozměru porušení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Jak správně uvedl městský soud, v daném případě právo na zachování rodinného života stěžovatele nepřevážilo veřejný zájem na zachování veřejného pořádku v České republice. Ačkoliv stěžovatel v kasační stížnosti namítá existenční závislost otce a sestry na jeho osobě, z obsahu spisu (a rovněž jeho vlastních tvrzení) je patrné, že otec stěžovatele má v České republice rozsáhlé zázemí. Tvrzení, že stěžovatelova sestra nebude moct bez jeho pomoci na území České republiky během rodičovské dovolené dále podnikat, předně jen okrajově směřuje k zásahu do rodinného života stěžovatele, především se však s ohledem na výše uvedené tato námitka jeví jako krajně nevěrohodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] S ohledem na nedůvodnost všech stěžovatelových námitek Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[24] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v tomto řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady běžné administrativní činnosti, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. února 2018

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu